

CESTA SEDMI KOSTELŮ

Motto: „Cesta chová v sobě všechny bolesti, všechny lásky, všechny kletby, všechny modlitby lidí, kteří po ní přešli za staletí truchlíce neb klnouce neb žehnajíce, a složila z nich písně a mně je zpívá.“

Bohuslav Reynek: Rybí šupiny

CESTA SEDMI KOSTELŮ

Vyšla z potřeby vstupovat do kostelů, které jsou dlouhodobě uzavřené, zapomenuté, třeba i vyhořelé nebo vykradené. Vyšla z potřeby otevřít dveře kostelů, ať jsou v jakémkoli stavu a v jakékoli oblasti.

Vykořili jsme ke kostelům, které jsme vybrali jako nejpotřebnější, a oslovili všechny ty, kdo žijí v jejich bezprostřední blízkosti – bývalé nebo i současné kostelníky, zvoníky, starosty obcí, studenty, rodiny s dětmi, žáky ZUŠ, lidi žijící v sousedních obydlích, aktivní lidi v místě. Oslovili jsme je především osobně, ale i pozvánkou vhozenou do všech schránek v místě.

Putovali jsme a putujeme pěšky ke každému kostelu několik km dlouhou pout'.

Každý kostel má svého patrona – toho, kdo se o něj v daný čas zajímá, myslí na něj, vstupuje do něj a připravuje kostel, jak mu možnosti dovolí, na příchod mnoha dalších lidí.

Každý kostel má své téma – určili jsme každému kostelu jedno téma ze sedmi dnů stvoření.

Po příchodu poutníků do kostela následuje ztišení, úvodní slovo, proč jsme přišli, a poté několikahodinová možnost pobytu v prostorách kostela. Většinou se něco tvoří, abychom si kostel uvědomili v širších souvislostech, abychom pochopili jeho i náš vztah k místu a ke kostelu.

Na závěr pobytu v kostele je slavena mše svatá.

Zachráněná místa v srdci před zánikem

Větev porostlou lišejníkem
povznesla pravda jitra
na rašící prut očekávání.
Posbírané popadané
stonky slepé popelnaté
poskládané do náručí
osahané dlaněmi
vděčně hledí oči se k nim stáčí.
Přiložená náruč přání
Před zimou zdání chrání,
při čekání na setkání
na zahřátí postačí.
V komíně podzim voní,
na plotně zrezavělý hrnec s vodou září.

17. 9. 2011 Dolní Chvátliny
kostel sv. Petra a Pavla
1. téma: Světlo

kostelník – paní Valérie Řezníčková

varhaník – pan Holoubek

zvoník –

patroni – účastníci letního tábora v Zásmukách

SVĚTLO

V sobotu 17. září v podvečer jsme se sešli v kostele sv. Petra a Pavla v Dolních Chvátlinách, abychom společně prožili první den putování ve stopách sedmi dnů stvoření, který se týkal světla.

Po krátkém úvodu, kdy nás pan Řezníček seznámil s historií kostela, dostaly prostor děti: měly možnost vyjádřit pomocí temperových barev svůj vlastní prožitek světla, z kartonů vytrhávaly různé obrazce a zkoušely s nimi kouzla stínohry na stěně presbytáře. Nejmenším se líbilo malování prstem v písku na skleněné desce podsvícené lampou.

Během těchto aktivit jsme měli možnost prohlédnout si kostel, zaposlouchat se do hudby, prohlédnout si výtvarné práce vytvořené během pátečních setkání, umělecké fotografie či přečíst si básně rozvěšené v prostoru kostela.

S nadcházejícím večerem ubývalo světla a přibývalo ticha, které zvalo ke spočinutí. Děti zapálily svou „cestu světla“ vytvořenou ze sirek zapíchaných do modelíny. Nezbyvá než si přát, aby tento symbolický oheň na cestě života a víry zažehl jiskru i v srdci každého z nás.

Jana Šustková

MILÍ JANOVIČTÍ,

bylo nám potěšením, že jsme se mohli zúčastnit „Cesty světla“ v Dolních Chvátlinách. Ráda bych se s Vámi podělila o dojmy, které ve mne zanechala, a následně i o to, co mne napadlo jako poutníka přicházejícího do Vaší farnosti.

Akce pro mne byla velmi podnětná. Na jedné straně hravá a tvůrčí a zároveň i ponechávající prostor a stimulující k úvahám. Přemýšlela jsem tam o Světle v kontextu s nedávnou diskuzí nad evangelijní výzvou, abychom byli světlem světa, které jsme se zúčastnili na jednom křesťanském společenství. Uvědomila jsem si tam, co mi ve zmíněném diskuzním společenství scházelo. Jednotliví diskutující podávali výčet způsobů, jak ve světě působit, abychom se stávali pro druhé světlem (být vlídní, laskaví, nenechat se vtáhnout do konzumního životního stylu, vnášet do života radost a humor...), ale nikdo neřekl, jak toho docílit.

Světlo (samozřejmě to přirozené) přichází samo, nezávisle na naší vůli. Nezřídka se stane, že sluneční paprsky zalijí v příhodný okamžik prostor kostela, i když před pár minutami bylo nebe ještě zcela zatažené. Kdybychom chrámová okna zaclonili závěsy, sluneční záře by k nám nepronikla. Co tím chci říci? My sami tím světlem nejsme. Světlo přichází sice nezávisle na nás, avšak naším úkolem je nestínit mu. Formy onoho šíření Světla skrze nás jsou jen vedlejšími produkty našeho NESTÍNĚNÍ. Je nesnadné být stále dobře naladěná, když je život plný těžkostí, starostí a zla. I přes dobrou vůli odpustit mnohá zranění nelze zapomenout a jejich následky zcela vymazat. Hlavní překážkou proniknutí Světla k nám jsou však právě různé negativní emoce. Jak z tohoto začarovaného kruhu ven? Jsem přesvědčená, že Bůh do každého z nás vložil nějakou tu „jiskřičku“ ať již v podobě výtvarného talentu, hudebního nadání, schopnosti psát verše... Rozdmýchejme ji v sobě, zahřeje nás a shoří to negativní. Světlo opět začne proudit.

Nyní se dostávám k tomu, co jsem ocenila jako příchozí do Vaší farnosti odjinud. Byla jsem příjemně překvapená, že do akce byly zapojeny všechny věkové skupiny a dokonce i ti dříve narození vzali štětce a s odvahou se pustili do malování. Umím si představit, že pro lidi dlouhodobě žijící v zajetých stereotypch obětavé služby bližním musí požadavek „hry, kreativity a odpoutání se“ znít jako bláhové marnění času. Odvážuji si tvrdit, že opak je pravdou. Hravost je vlastností Světla. Vzpomeňme různé optické klamy (*fata morgana* apod.), chování světla při průchodu různými prostředími (rozklad na spektrum barev – duhu). Náš život se zefektivní, necháme-li v sobě (obrazně řečeno) občas rozehrát jeho jednotlivé barvy. Hra vnáší do života nadhled, pomáhá člověku nalézat vlastní podstatu – schopnost vidět se, jak mě stvořil Bůh. Zdá se mi, že pokud vytvoříme ve svém životě prostor pro hru tak, jak nás k tomu podněcoval otec Kamil svým pojetím Cesty světla, budeme pozemským bytím proplouvat lehčeji i při nesnadných požadavcích Evangelia.

Děkuji všem, kdo jste se do akce zapojili. Bylo nám s Vámi hezky.

rodina Bartošova z Prahy

13. 11. 2011 Petrovice
kostel sv. Martina
2. téma: Klenba

kostelník – rodina Petrova

varhaník –

zvoník – pan Petrásek

patroni – rodina Havrdova z Kněže

CESTA PRO SÍLU KE SVATÉMU MARTINU

Vydala jsem se na cestu. Vyšla jsem z problémů své doby, ze světa, který žije vším možným, z pestrého prostředí, o kterém se dá říct hlavně to, že není katolické. Vyšla jsem na cestu směrem ke svatému Martinu, protože mi to přišlo jako dobrý nápad a v dané chvíli jako jediný možný směr. Všechno jsem opustila, hlavně materialistické starosti, vybavila se jen nejnnutnějšími zásobami a naladila se na Cestu. Měla jsem v představách opuštěný kostel, který je trochu víc zanedbaný a nevyužívaný. Chtěla jsem být při tom, jaký bude, až do něj přijdeme my poutníci a jaký bude, když ho zabydlíme, a jací budeme my, když v něm budeme smět několik hodin pobýt. Bylo to pro mě důležité vědět, protože bylo, je a bude mnoho překážek, které naléhavě volají, že je mnoho věcí důležitějších než se procházet přírodou a pak si hrát na farách a v kostelích. Nevěřila jsem jim doposud, že by bylo, je a bude něco důležitějšího, a chtěla jsem zjistit, jestli je to pravda. Pak se najednou stalo, že mě Cesta pohltila. Stalo se to, že jsem prošla nějakou klenbou mezi nebem a zemí a mnoho hodin pobývala v tomto prostoru krásy, tvorby, živého Slova, přátelství a přijetí. Nedokážu popsat, jestli se mi víc líbila pěší pouť podzimní přírodou nebo světlo barevných lampiónů, ani netuším, proč jsem si nadšeně vytvářela všechno, co bylo v kostele sv. Martina v Petrovicích možné vytvořit, je pro mě záhadou, že mi obyčejné zrcadlo, ve kterém se jako v nebi odrážely svíčky a jména, připadaly tak zásadní pro pochopení mé cesty. Nevím to doteď. Cítím vůni martinských perníčků a rohlíčků, která mi splývá s vůní nebeského nápoje na zahřátí, vzpomínám na žebráka, který bosý stojí před kostelem a prosí o almužnu, cítím kouř z ohně, u kterého bylo možné se zahřát a vnímám zpětně radost z toho, že sv. Martin přijel na svém bujném koni a rozdělil se s žebrákem o svůj plášť. Bylo to uklidňující zjištění, že je tomu tak i dnes. Pak jsme se tak trochu rozloučili. Ochutnali martinskou husu a dokonce i knedlíky a zeli nám bylo hozeno přímo z nebe, tak to bylo dobré a zázračné. Nakonec byla chvíle, která uzavřela mé plutí mezi nebem a zemí, mé putování. Navštívili jsme hrob P. Kubíčka a zavzpomínali na něj a na ty, kteří tyto podobné chvíle mohli zažívat v dobách zase jinak těžkých. Jsme jim vděční za to, že naše pobývání na této zemi může pokračovat v jejich duchu a že máme co předávat dál. Děkuje.

Najednou jsem byla doma a ptali se mě, jaké to bylo. Všem jsem přivezla peroutku z husího peří a řekla jedno slovo: „Nádherné.“

Jája Trojanová

26. 12. 2012 Drahodobudice
kostel Nejsvětější Trojice
3. téma: Moře a pevnina

kostelník –

varhaník –

zvoník –

patroni – rodina Šustkova z Košic

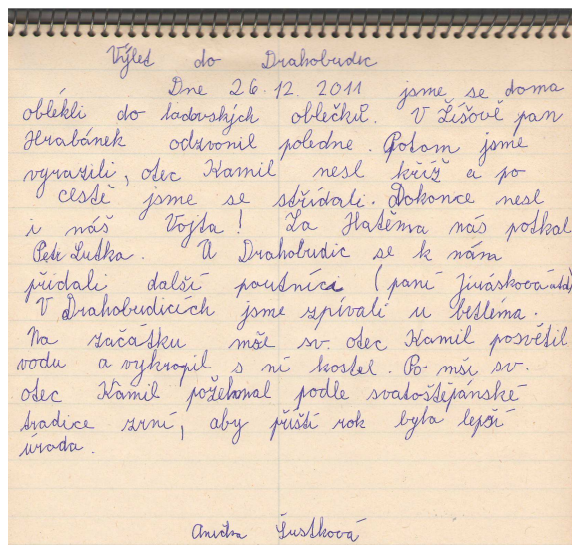
TŘETÍ POUŤ K JEDNOMU ZE ZAPOMENUTÝCH KOSTELŮ

V pondělí na sv. Štěpána jsme se vydali již na třetí pouť zapomenutých kostelů do Drahobudic. Naše společná cesta začala v Žišově ve 12 hodin. Místní zvoník pan Hrabánek odzvonil poledne za naší přítomnosti. Směli jsme se podívat až do zvonice, odkud byl pěkný výhled do okolí. Měli jsme možnost poslechnout si a vidět kostelní zvon. Následovala krátká modlitba s otcem Kamilem a poté jsme se vydali po zkrácené cestě do drahobudického kostela. Cestou jsme si prozpěvovali a v různých skupinkách jsme si povídali a chválili si, jak nám přeje počasí. Napadlo mě: „Kdo ví, jak by se šlo v ladovské zimě?“

Duši nám vyplňovala ještě stále vánoční nálada, pohoda a ohleduplnost poutníků vůči nám seniorům. Dobrý čas nám dovolil zastavit se na návsi v Hatích u přírodního betlému, kde jsme si vybalili z batohu svačiny a chvíli si u betléma odpočinuli. Cestou se k nám připojili poutníci a pan Lutka, který měl s sebou kytaru a náš zpěv doprovázel. Všichni jsme šli dobově oblečení, ale nejvíce mne zaujala paní Jája Trojanová. Na zádech měla nůši, dlouhou sukni s kazajkou a kolem hlavy měla omotaný pléd. Vedle ní šla žena, která měla zabalené ruce v štuclu a na hlavě měla stejný omotaný pléd. Rodina Šustkova též kráčela dobově naladěna. Pan farář, pan Jirásek a další poutníci nesli dřevěný kříž.

Došli jsme až do kostelíka, kde nás poutníky mile přivítali drahobudičtí občané. Vycházeli ze svých obydlí a u kostela čekali na poutní procesí(čko). Cestou už z dálky byla vidět věž kostela, která působí dominantně. Uvnitř kostela už seděli místní obyvatelé, u bočního oltáře byly nezbytné věci k bohoslužbě. Celý prostor kostela byl osvětlen velkým počtem svíček, které vytvořily sváteční atmosféru, přestože kostel je stavebně nedokončen a nevybaven. Cesta do něj měla smysl, sešli se lidé. Pan farář odsloužil u jesliček mši svatou. Svatou rodinu vytvořila milá rodina Šustkova z Košic. U jesliček byl posvěcený chléb a pytel s obilím. Čekalo nás zde ještě jedno příjemné překvapení, našli jsme zde i od jedné velmi šikovné paní oříšky, které nebyly jen tak ledajaké. Na chvíli jsem se vžila do role Popelky, avšak mě při otevření oříšku nečekaly princeznovské šaty, nýbrž lísteček, na kterém stálo slovo, jenž mě zcela vystihuje, a to S L U N C E. Po mši svaté jsme se mohli jít zahřát čajem a svařeným vínem a tím se vyplnila pauza, potřebná pro přípravu vystoupení děvčat, která zpívala za doprovodu hudebních nástrojů. Bylo to pěkné ukončení.

Marie Rohrová

8. 4. 2012 Žišov
kostel svatého Mikuláše
4. téma: Chléb

kostelník – pan Procházka

varhaník –

zvoník – pan Josef Hrabánek

patroni – všichni, kdo se scházejí při pátečních setkáních

MŮJ ZÁŽITEK Z KOSTELA V ŽÍŠOVĚ

Dovolte mi, abych se vrátila k Velikonočním svátkům. Na Boží hod velikonoční byla sloužena poutní mše sv. z „Cesty sedmi kostelů“ v kostele sv. Mikuláše v Žíšově. Ráda bych Vám přiblížila můj nezapomenutelný zážitek z návštěvy tohoto kostela.

Kostelík je malý, udržovaný a hezký. Mše sv. byla sloužena v 15 hodin. Před mší byla v kostele báječná nálada. Několik lidí tu vytvářelo křesťanské motivy z chlebové střídky. Překvapilo mě, starou ženu, že tvořící hmotou byl chléb. Poutní kříž ozdobený zbytky tvrdého chleba byl zavěšen na stěně kostela poblíž oltáře. Po úvodu mše před proměňováním měli krátké vystoupení babičky a dědečkové se scénkou od K. Čapka „O pěti chlebích“. Příběh částečně navazoval na roli „Čtvrtého krále“ (tato scénka byla loni na Velikonoce v Sudějově). Čtvrtý král přijde do Jeruzaléma v den, kdy chtějí ukřižovat Pána Ježíše, ke skupince pekařů a vyslechne si jejich nářky na jeho zázraky. Stěžují si, že je svým počínáním připraví o práci a živnost. Čtvrtý král jim odpoví, že jsou hluchí a slepí a vidí jen svůj prospěch.

Scénku nastudovali důchodci pod vedením paní Jáji Trojanové při pátečních setkáních v Komunitním centru sv. Jiljí. Uměli text z paměti, ženy měly jako doplněk šátek na hlavě či jako pléd, všichni si povídali ve skupinkách. Účinkující v režii paní Jáji byli prostě skvělí. Po skončení scénky účinkující přinášeli jako dary kousky chleba a Čtvrtý král kalich s obětí miskou.

Pokračovala mše svatá. Byla sloužena P. Kamilem s hezkým proslovem k věřícím. Svaté přijímání bylo podáváno pod obojí. Vše doprovázela hudba a krásný sólový ženský zpěv. Po mši sv. místní ženy nabízely malé občerstvení. Slané preclíky a závin s vajíčkovou náplní. Obojí výborné. Neumím najít slova, jak ještě lépe bych vše vyjádřila. Na závěr bych chtěla dodat: pan farář, mše sv., účinkující s režii, hudba, sólový zpěv, občerstvení - nádhera.

DĚKUJI.

Alena Rücklová

VELIKONOCE 2012

Velikonoční svátky jsem od dětství prožívala velice intenzivně. Byly to svátky pro naši rodinu nejdůležitější, hlavně v našem křesťanském životě.

Letos se mně vše znásobilo přípravou na pouť do čtvrtého kostela (ze 7 kostelů). Patřím do společnosti seniorů, tak zvaných „Pátečníků“. Scházíme se na faře každých 14 dní. Vede nás náš milý páter Kamil a ještě milejší paní Jája Trojanová. Pokaždé máme připraveno překvapení týkající se nějaké kulturní činnosti.

Někdy během února přinesla Jája rozepsané texty ke hře „O pěti chlebích“ od Karla Čapka. Byli jsme z toho ohromeni. Ale protože jsme chtěli udělat radost našim milým vedoucím, začali jsme čtenou zkouškou a sami jsme byli překvapeni, jak se to pěkně poslouchá, když druzí role předčítají a každý jednotlivec se chce vyrovnat ostatním. Posléze došlo i na oblečení – kostýmy. Pilně jsme zkoušeli na pátečních setkáních, abychom byli připraveni na představení, které se konalo na Boží hod velikonoční v Žíšově.

Jak se mílovými kroky blížil Boží hod velikonoční, nálada se změnila a najednou bychom toho bývali chtěli nechat. Avšak v Žišově již byly připraveny staré stoly a lavice – nebylo cesty zpět. Po generální zkoušce jsme se všichni uklidnili. Prostředí v kostele bylo milé, uklidňující a všude panovala klidná, sváteční nálada. Všechny obavy i neúspěchy odvál vítr od líbezného čtvrtého kostela.

Poté jsme kalendář otočili na Květnou neděli. Den byl vydařený. Mše svatá se konala v kostele sv. Aloise. Každý držel v rukou jarní ratolesti a nechával si je posvětit. Kostel byl vyzdobený a na všechny dopadla jarní pohoda. Úchvatnou atmosféru dokreslovaly zpěvy našeho místního sboru.

Nu a potom nastal svatý týden. Ve středu jsme se všichni sešli na hromadném zpovídání, tedy smíření s Bohem, abychom byli připraveni přijmout všechny milosti, které nám připravil Pán svým ustanovením mše sv. – umučením a zmrtvýchvstáním.

Na Zelený čtvrtek byla opět krásná mše a překvapivě kostel navštívily spousty lidí a kajících přicházejících ke stolu Páně. Též celebrující pan farář s pěti ministranty u oltáře přímo exceloval.

Na Velký pátek byl obřad též velice zdařilý. Čtení evangelia a vše co má tento den mít. Smutek, až žal, dlouhá řada lidí líbajících Kristovy rány za doprovodu velebného zpěvu „Lide, co jsem činil tobě.“

Na Boží hod jsem opět prožívala slavnost „Vzkříšení Páně.“ Zase vše bylo úchvatné, vyzdobený kostel, chrámový sbor, pět ministrantů a náš pan farář. Jsem ráda, že jsem mohla tuto slavnost prožívat se svými souvěrci. Též zaznělo „Boží slovo“, promluva byla krásná, a tak jsme odcházeli povzneseni, posílení a dojati do svých domovů.

Ve 12 hodin byl sraz poutníků před kostelem a po odzvonění poledne se poutníci odebrali k Žišovu. Já jsem na dvoře poslouchala zvon a modlila se. Ze zdravotních důvodů jsme do Žišova jeli autem. Když poutníci odcházeli, svítilo slunce, ale zanedlouho se přihnál mrak a strhla se sněhová metelice, což se stalo během cesty několikrát.

Při setkání v Žišově byli všichni zapadání a ošlehaní od větru, ale veselí a usměvaví. V kostele sv. Mikuláše v Žišově nás již čekali tamní věřící i občané.

Připravili jsme kříž ozdobený chleby, vlastně všude v kostele stály košíky s chlebem. Pan farář všechny přivítal a v 15 hodin začala mše svatá. Protože naše vystoupení bylo součástí mše, byli jsme všichni připraveni v presbytáři okolo pana faráře a jen občas koukli na Jáju v první lavici.

Mně bylo velice svátečně, ještě jsem nikdy nebyla tak blízko kněze při mši svaté. Po zahájení jsme usedli ke stolům a Čtvrtý král (MUDr. Havrda) se ujal slova. Svou řečí uvedl všechny přítomné do našeho příběhu a poté se zapojili ostatní vystupující. Po scéně pokračovala mše, my jsme se ještě účastnili při přímlovách podáváním chlebů panu faráři. Potom jsme se opět vrátili na svá místa do presbytáře, kde jsme přijímali tělo a krev Páně. Nesmírně jsem si tohoto vážila, neb to bylo pro mne významné a jistě tak i pro všechny.

A tak mám ve svých 78 letech nezapomenutelný zážitek.

„Opravdu bych nejraději rozdala svůj nepatrný majetek a šla za Ním a pěstovala lásku k bližním a vše, co On káže.“

Dagmar Boušová

26. 5. 2012 Skvrňov
kostel sv. Havla
5. téma: Rostliny a živočichové

kostelník –

varhaník –

zvoník –

patroni - přírodovědci, kteří ve zdejším kraji provádí výzkum vztahů rostlin a opylovačů na jedné obyčejné louce u Vernýřova

OHLÉDNUTÍ ZA CESTOU DO SKVRŇOVA, ANEBO BYLO TO ALESPŇ K NĚČEMU?

Několik měsíců průběžných úvah a plánování, takřka týden hektických příprav, jeden den vlastní cesty a krátký okamžik, snad hodina v neděli místo práce, k zamyšlení se nad tím, co všechno ta cesta znamenala, než ji začne odvívat neúprosný tok nahromaděných povinností, na jejichž úkor se mohla uskutečnit.

Přestože jsme si zvolili jako motto pro naši cestu úryvek z Matoušova evangelia o tom, kterak si nemáme činit starosti o věci, jež nemůžeme ovlivnit, skutečnost byla nakonec jiná. Seženeme mikroskopy? Bude dost hezky na to, aby létal hmyz? Stihneme dojít včas, abychom vše připravili u kostela? Najít tu rovnováhu, do jaké míry se máme snažit, je těžké, nezapomenout, že to není to nejdůležitější, je ještě těžší. Platí to snad i pro hodnocení výsledku. Povídal jsem si o něm s mnoha lidmi a kdybych se měl snažit je všechny propojit do jednoho vyjádření, dostal bych snad ještě zamotanější síť vztahů mezi pohledy jednotlivých lidí, než je ta, již můžeme pozorovat třeba na zídce hřbitova ve Skvrňově. Síť života na hřbitovní zídce totiž umíme rozplétat, můžeme postupovat od člověka přes nejružnější živáčky k Bohu, anebo opačně. V obou případech však máme směr, kterým postupovat, a podvědomou jistotu, že to jde, že tu jsme od toho, abychom o sítích vztahů kolem nás přemýšleli a abychom je poznávali.

Pohlédnu-li na všechny názory a hodnocení uplynulé cesty, jež jsem slyšel, necítím onu podvědomou jistotu ani trochu. Jak má člověk skládat dohromady pohled, že mnoho lidí, kteří říkali, že přijdou, nepřišlo, pohled, že ti, kteří přišli, říkali, že byli nadšení, pohled, že to bylo moc dlouhé a roztržité, pohled, že to naopak bylo úžasné moci se takto více ponořit do zcela jiného světa a mnoho jiných. Zmíním snad ještě jeden pohled, který mne velmi zarazil – je od některých mých spolupracovníků, kteří nechtěli přijet. Pohybuje se od vyjádření „hm, když tě to baví, nic to nestojí a nám (myšleno fakultě) to dělá reklamu“ až po přímá vyjádření shrnutelná jako „děláš tohle místo vědy, pořád máš málo času a nevěnuješ se přípravě letní fáze projektu“ s očividným podtextem „a my pak nemáme plný servis“. Tento pohled mě nutí k zamyšlení, že na naší cestě nebylo průvodců a poutníků, ale všichni jsme byli (a jsme?) poutníky, každý na své cestě. Věřím, že v širší rovině to není jen otázka pokusit se více ukázat lidem okolo nás, že má smysl se zajímat o přírodu kolem nás a že člověk nemusí být přírodovědcem, aby mnohé viděl a mnohé mohl pochopit. Myslím, že to má i druhou stránku – my vědci, bychom se měli snažit si uvědomit, že bádáme o něčem, co neutváříme, že nežijeme ve svém vlastním světě a že také, když ostatním lidem (kteří krajinu utvářejí mnohem více) nevysvětlíme, jak funguje a proč je pro nás zajímavá a důležitá, tak naše hodnota je nižší než hodnota diplomu z Plzně. Myslím, že stejně tak jako lidé nepůjdou do kostelů, dokud ty kostely a lidé v nich jim nepůjdou v ústrety, tak i my vědci a lidé si musíme jít naproti, pokud stále věříme tomu, že nám jde všem o společnou věc, podobu a smysl místa, kde žijeme.

Podstatu naší situace můžeme vidět i ještě na jednom detailu – mnoho lidí nerozlišuje význam slov společenstvo a společenství. V prvním případě se jedná o rostliny, živočichy či třeba také lidi, kteří se octli na jednom místě ve stejném čase. Nikde se neříká, zda a jaké mají mezi sebou vztahy a jestli o nějaké usilují. Naopak společenství předpokládá, že se jeho

účastníci o něj vědomě zasazují, že se chtějí vnímat, chápat a být spolu (srovnejme např. slova bratrstvo a bratrství, kde je tento rozdíl zřetelnější). Věřím, že pokud cesta do Skvrňova nebo i celá Cesta sedmi kostelů dovede alespoň několik lidí k poznání tohoto rozdílu a k zájmu, co ve světě, v němž žijeme, znamená právě ono společenství, tak splnila svůj účel.

Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohledte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Kdo z vás může o jedinou píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? A o oděv proč si děláte starosti? Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou – a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako jedna z nich (Mt 6,25-29).

Zdeněk Janovský

VZKAZY NAŠIM PŘÍRODOVĚDCŮM

Posíláme vzkazy přírodovědcům, které jsme radostně psaly na dnešním dramatu: vzpomínaly jsme na všechny chvíle od dramatických her přes přírodovědné zkoumání až po společné chvíle u večeře, a tyto vzkazy byly napsány až po asi hodinové debatě o společně prožitých dnech. Také jsme spontánně daly všem přezdívky, především Zdeňkovi, který všem automaticky připadal jako Vykladač, Maruška jako Májka, Anežka jako Lesanka, Natalí jako Svižník a všichni dohromady jako Tesaříčci.

Takže vzkazy:

- pro Zdeňka Vykladače: „Ahoj Zdeňku, ať se Ti daří ve Tvé přírodovědné kariéře. Přejeme Ti, ať máš kolem sebe pořád mnoho posluchačů a zapálených lidí do přírody. Myslíme, že toho víš hodně, a přesto jsme Ti rozuměly:-)!“
- pro Marušku Májku: „Maruško, ať máš stále pevný vztah k přírodě a ať Tě stále baví žasnout..!“
- pro Anežku Lesanku: „Anežko, přejeme Ti, abys objevila nový vzácný druh brouka. Překvapilo nás, jak byla příroda čitelná, když jsi byla s námi.“
- pro Natalí Svižníka: „Natalí, přejeme Ti, abys těšila dál lidi svou hrou na klavír a těšíme se, že se nám podepíšeš, až budeš slavná:-).“
- pro všechny přírodovědce Tesaříčky: „Bylo by krásné proniknout do vašeho nadšení a „žasu“, protože asi jsme nedokázaly úplně pobrat vše, co ve vás je. Děkujeme za nakouknutí do světa přírody. Ahoj všichni, je obdivuhodné, jaký máte vztah k přírodě. „Mějte se dobře!“

*Studentky 5. ročníku literárně - dramatického oddělení ZUŠ Sedlčany:
Terka Trojanová, Anežka Fiksllová, Anička Stárková, Jarka Vlčková, Verča Čiháková*

23. 6. 2012 Krsovice
kostel sv. Jana Křtitele
6. téma: Člověk

kostelník –

varhaník –

zvoník –

patroni – studenti a pedagogové střední
katolické školy v Kolíně

SVATOJÁNSKÉ PUTOVÁNÍ

Ku cti a chvále Boží v předvečer Slavnosti Narození sv. Jana Křtitele, patrona chrámu Páně v Krsovicích, směřovaly kroky mnoha poutníků právě sem, aby společně oslavili památku světce jednoho z největších. Krásné slunečné počasí předznamenalo celý průběh slavnosti, která proběhla v rámci všem farníkům už dobře známém cyklu Cesta sedmi kostelů a autorům této myšlenky jistě dala za pravdu a naplnila jejich záměr.

Ti, kteří občas dopřejí svému sluchu Boží slovo, byli posíleni Duchem Svatým a duševně osvěženi. Ti, kteří zatím hledají sílu Slova, byli atmosférou příjemně zaskočení a příště přijdou zase.

Za nevšední sobotní odpoledne poděkujme především P. Kamilovi a P. Pavlovi, za jejich přípravu této poutní slavnosti, za pronesená radostná a povzbuzující slova, za oběť mše svaté. Velký dík patří též všem pedagogům a studentům z kolínské katolické školy, kteří bez váhání našli cestu a přišli do neznámých, kdesi mezi lesy se krčících Krsovic, aby zde svým zpěvem, hudbou i výtvarnou tvorbou umocnili oslavu svátku sv. Jana Křtitele.

A tak jako tenkrát na březích Jordánu, tak i dnes jakoby tu zazněla slova od samotného Jana: „Přiblížilo se Boží království...“. Ve stejném duchu se poutníci rozcházeli do svých domovů a v mnohých jistě obsah těchto slov rezonuje dodnes.

Je velmi potěšující, že s velkým nadšením, s úsilím a nezištností místních se při této příležitosti také uskutečnilo přátelské a srdečné setkání všech, kterým je toto místo zvláště milé a blízké.

A na závěr mějme nemalou prosbu. Tak jako se bezpochyby sv. Jan Křtitel stará o postupnou obnovu zdejšího chrámu a zachraňuje jej od zkázy, také tak ať se stará o obnovu a záchranu duší nás všech kolem něho shromážděných a duší celé naší farnosti.

Miroslav Skopec

30. 9. 2012 Hodkov
kostel sv. Václava
7. téma: Odpočinek

kostelník –

varhaník –

zvoník –

patroni – skupina pěti cestovatelů

POUTNÍ CESTA DO HODKOVA

Již po několikáté jsme se zúčastnili poutního putování v rámci Cesty sedmi kostelů. Tentokrát byla na programu pout' do Hodkova, posledního sedmého kostela, s tématem odpočinek. Odpočinek si představuje a prožívá každý jinak. My křesťané, pokud můžeme, navštívíme v neděli kostel a zúčastníme se mše svaté. Každý se v tento den věnuje tomu, co ho baví a při čem si odpočine. Někdo provozuje cyklistiku, jiní navštěvují naše pamětihodnosti, někdo si čte a mnozí chodí na procházku do přírody nebo do lesa. Někdo putuje. Také my se rozhodli putovat 30. září do kostela v Hodkově, který je zasvěcen sv. Václavu.

Ráno jsme vyjeli do husté mlhy, která nás neopustila, s výjimkou Janovic, celou cestu. Měli jsme obavu, zda nezabloudíme a koho se případně zeptáme jak dál, když bylo vidět jen na pár metrů. Vše však dobře dopadlo a před devátou hodinou jsme přijeli do Hodkova. U kapličky už bylo shromážděno nebývalé množství lidí a jiní ještě přicházeli. P. Kamil nás všechny srdečně přivítal a představil nám patrony této poutě, mladé cestovatele z Prahy - Martina, Veroniku, Honzu a Evu. Poté jsme se rozdělili do skupinek a obdrželi od P. Kamila a Jáji Trojanové z novin slepené koule, které měly představovat zeměkouli. Po cestě ke kostelu jsme je ozdobili vším možným, co jsme našli podél cesty a co se vztahovalo k tématům: jídlo, kostel, cesta, lidé, o kterých nám cestovatelé zasvěceně vyprávěli. Bylo to příjemné rozptýlení - hledat listy, houby, kůry, mech, větvičky a vše nalepovat nebo zastrkávat do koulí.

Došli jsme k půvabnému kostelíku, který byl zajímavý tím, že byl postaven ve svahu pod úrovní silnice. Ze hřbitova byl nádherný výhled na protější kopec, ve kterém se ostře rýsoval obrys železného kříže. Byli jsme seznámeni s dalším programem. Naše zeměkoule jsme umístili na mřížky u presbytáře, kde se pěkně vyjímaly. Kytice ze žlutých květů dotvářela atmosféru tohoto opuštěného kostela, kde se jen jednou za rok slaví svatováclavská mše svatá.

Mladí cestovatelé nám promítali snímky ze svých cest na velké plátno, takže každý dobře viděl a zároveň slyšel zajímavý výklad z cest po Peru, Bajkalu, Arménii, Gruzii a Indii. Řádně jsme ve studeném kostele prostydli, a tak po skončení promítání jsme se rádi prošli již slunnou a prohřátou přírodou.

Ve dvanáct hodin začala mše svatá, při které hrála a zpívala mládež z Vidic. Jelikož kostel byl otevřen pro všechny, přišli i dva zatoulaní pejsci. Co jinde by nebylo možné, toto bylo tolerováno. Jeden z nich se často pohyboval mezi lidmi a lavicemi a našel si i cestu před stupně oltáře, kde si sedl na zadní a fascinovaně sledoval co se u oltáře děje. I toto bylo úsměvné zpestření.

Po mši svaté jsme se rozešli plni dojmů z krásně prožitého dne. Řádně vyhladovělí jsme dojeli do Čestína. Po dobrém obědě v místní restauraci jsme se za slunného odpoledne vraceli s nezapomenutelnými zážitky domů.

manželé Vrzalovi z Olbramovic

CESTA SEDMI KOSTELŮ POKRAČUJE ...

Na Cestu sedmi kostelů jsou navázány další programy a aktivity farnosti, zejména páteční dopolední setkávání - převážně seniorů.

O tématu píšeme nejen do farního Věstníku, ale i do regionálních novin Listy Uhlířskojanovicka. Prostřednictvím webových stránek farnosti (farnostjanovice.cz) pravidelně a návazně informujeme o probíhajícím tématu.

Cesta sedmi kostelů je určena pro širokou veřejnost.

Navazujeme na podobně zaměřené iniciativy:

Zachraňme dominanty (www.zachranme-dominanty.cz)

Zničené kostely severních Čech (www.znicenekostely.cz)

Cílem našeho projektu bylo naučit se dívat a vidět cestu našeho života jako jedinečnou příležitost k nalezení moudrosti. Prostředníkem nám bylo umění, tvorba, modlitba a pout'.

Součástí projektu je pohybové divadlo Kameny Země studentů ze ZUŠ Sedlčany a Sedlec, kteří se tématem sedmi dnů stvoření probírali v uplynulém roce.

Modlitba cesty sedmi kostelů

Bože, na Cestě sedmi kostelů
si připomínáme místa zapomenutá, opuštěná,
zatížená našimi lidskými křivdami.

Vyslyš, prosíme, naše prosby
za růst naší víry, pravdy a lásky
a stůj při nás, abychom Tě nepřestali chválit
a vždy Ti sloužili s čistým srdcem,
a tak plněji zakoušeli,
že se na nás uskutečňuje spása.

Nejsvětější srdce Ježíšovo v tebe důvěřuji.

Program poutí k jednotlivým kostelům v Roce víry 2012/13

1. Drahodobudice 20. 10. 2012

- pouť z Uhlířských Janovic v 10:00, příchod poutníků ve 14:00
- mše sv. v 16:00
- téma: Víra
- patroni: všichni přítomní ten den v kostele

2. Vidice 8. 12. 2012

- pouť z Košic od kostela Panny Marie v 5:00 ráno
- v 6:30 rorátní mše svatá v kostele sv. Mikuláše ve Vidicích
- následuje společná snídane, dopolední tvorba a příchod sv. Mikuláše, legenda o sv. Mikuláši
- téma: Jméno
- patroni: skauti

3. Zásmuky 9. 2. 2013

- pouť z Drahodobudic ve 12:00, příchod do Zásmuk ve 14:00
- mše sv. v 16:00
- téma: Sváteční den
- patroni: františkánský řád

4. Malejovice – 27. 4. 2013

- pouť z Uhlířských Janovic v 8:00, příchod poutníků v 10:00
- mše sv. ve 12:00
- téma: Rodina
- patroni: nadační fond Klíček

5. Krsovice 22. 6. 2013

- pouť od kaple v Kamenné Lhoty ve 12:00, příchod poutníků ve 14:00
- mše sv. v 16:00
- téma: Život
- patroni: lidé z místa

6. Sudějov 27. 7. 2013

- pouť z Uhlířských Janovic v 8:00
- mše sv. v 10:00
- následuje celodenní program v kostele sv. Anny a na obnovené sudějovské faře
- téma: Vlastnictví
- patroni: janovická farnost

7. Skvrňov 19. 10. 2013

- pouť z Vavřince ve 12:00, příchod poutníků ve 14:00
- mše sv. v 16:00
- téma: Pravda
- patroni: senioři „pátečníci“

Dotazník k zhodnocení 1. ročníku projektu Cesta sedmi kostelů

1. Kolikrát jsi se už zúčastnil/a Cesty sedmi kostelů?

5, 7, 7, 2, 1, 5, 4, 4, 6, 5, 5, 4, 6, 7, 5, 4 krát

2. Jak jsi byl/a celkově spokojena s projektem Cesta sedmi kostelů? (zakroužkuj jedno číslo: 1 – výborně, 5 – hrůza)

- 1) zvolili všichni 2) 3) 4) 5)

3. Jak jsi byl/a spokojen/a se svým vkladem, příspěvím, patronátem?

- 1) 9 krát 2) 3 krát 3) 1 krát 4) 1 krát 5)

4. Stihl/a ses podívat při jiné příležitosti do některého z vybraných kostelů i mimo Cestu sedmi kostelů?

ANO 5 krát NE 8 krát

5. Co se ti na projektu nejvíc líbilo, co tě příjemně překvapilo, s čím jsi souznil/a?

Vytvoření pěkného společenství, které je schopno s nadšením něco vytvořit. Líbilo se mi všechno. Velké souznění s prima lidmi. Atmosféra, očekávání, nápady, cesta světla v D. Chvátlinách, odraz klenby nebe a země (Petrovice), vystoupení „O pěti chlebích“ (Žišov), zapojení přírodovědců (Skvrňov), zájem o zapojení místních lidí (Krsovice), pouť v ladovském oblečení (Drahobudice). Překvapila mě hojná účast, dobrá spolupráce s obcemi, zájem a nadšení patronů, nápady a návaznost. Příjemně mě překvapilo přijímání pod obojí způsobou v Žišově. To, že jsem byla účastna situace, kdy syn kněz podává Tělo Páně rodičům, mne dojalo až k slzám. Vše bylo krásné, dobře připravené. Příjemné překvapení bylo souznění všech, jak poutníků, tak návštěvníků. Dobrý přístup občanů těchto obcí. Příjemná atmosféra, vztah mezi knězem a přítomnými, opravdový vklad dětí ve Skvrňově. Všude Boží přítomnost. Líbila se mi ochota a obětavost patronů s přípravou. Perfektní. Líbil se mi už ten nápad této cesty, překvapilo mě to nadšení, při návratu domů jsem při vyprávění v rodině byla také velmi nadšena. Účast i nepraktikujících lidí, kteří měli možnost vidět a slyšet mši sv., kázání, a mohli si udělat svůj názor na víru. Příjemně mě překvapil počet účastníků i program. Zájem i nasazení účastníků i patronů zajišťujících doprovodný program. Sešla jsem se s lidmi, které jsem delší dobu neviděla.

6. Co se mělo udělat jinak, co ti vadilo, v čem to zaskřípalo, co se ti nezdálo?

Nevím. Nic. Líbilo se mi všechno, nic mi nevadilo. Nevadilo i někdy nepříznivé počasí. Jinak bych nic neměnila, vše bylo podle mého krásné. Nic. Nemohu posoudit, spokojená, co bylo připraveno. Pěší cestu jsem neabsolvovala, protože jsem na místo dojížděla autem, a tak ji nemohu hodnotit. Jinak program všude moc hezký, dobře připravený, sblížující. Domnívám se, že všichni organizátoři se snažili dle svých možností, i když někdy zapůsobila tréma. Pouti jsem se neúčastnila, ale prostředí a úprava kostelů mě vždy velmi překvapila. Nemí záporné připomínky v tak dobré společnosti a na stejné notě.

7. Co na projektu nejvíc hodnotíš?

Obětavost, nápaditost, ochotu a hlavně, to že jsme byli spolu. Nápaditost patronů. Poznala jsem kostely, které jsou relativně v blízkosti mého bydliště a já jsem většinu neznala. Organizačně velmi dobře připraveno. Nápaditost patronů kostelů. Přínos posílení víry, pro nepraktikující a nevěřící seznámení s vírou, neboť mohou mít pokřivený názor vlivem doby. Nejvíc hodnotím to, že jsem navštívila i kostely, do kterých, i když jsou v okolí, jsem neměla možnost a důvod je navštívit. Obětavost a ochotu zajistit program Jájou a P. Kamilem. Vzájemná podpora, všem záleželo na dobrém průběhu věci. Všichni jsme táhli za jeden provaz, staří i děti. Celkově jsem byla spokojena s organizací projektu. Ochotu Olinky, která nás na tyto akce vždy vozila. Snahu všech připravit a zorganizovat tak skvěle tak velkou akci. Nasazení a obětavost organizátorů, mj. P. Kamila a Jáji. Všeobecně oceňuji velký přínos jak osobní, tak pro celou farnost. Mám radost ze společenství, které se tímto projektem vytvořilo. Otevřenost, zapojení lidí, přesah přes regionální úroveň, téma. Oživení opuštěných a zpustlých kostelů.

8. Co bys chtěl/a vyřídit svému nebo jinému kostelu, patronům, komukoli?

Pokračovat v nastoupené cestě. Poděkování. Pokračujte!!! Všem hodně zdaru, aby vše bylo OK. Větší zájem o mše svaté občanů, to bych přála všem kostelům. Pokračovat v dobré věci. Zdraví, posilu a víru v Boha. Že se ráda vrátím a znovu prožiji ty krásné chvílky. Přejí všem kostelům hojnost návštěvníků, zvláště domácím, lásku, úctu, vděčnost těm, kteří ho stavěli i udržovali. Aby kostely nezůstávaly opuštěny, aby je lidé více navštěvovali. Abychom našli ke svěřeným kostelům dobrý vztah. Větší zájem občanů. Přála bych, aby se kostelíky častěji navštěvovaly, aby se o nich vědělo.

9. Cokoli máš na srdci, rozepiš. Děkujeme za vyplnění dotazníku.

Jsem moc ráda za toto naše společenství, vždy se moc těším a děkuji za dobré nápady, co pro nás Jája vždy připravila, co se týče něco tvořit rukama. Jsem ráda za tento pořad, setkání. Jsem ráda, že se mohu zúčastnit tohoto společenství. Moc za to děkuji. Děkuji!!! Jsem ráda, že se mohu zúčastnit tohoto setkávání i projektu. Hodnotím snahu na výbornou a děkuji!!!

Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice,
Havlíčková 898, 285 04 Uhlířské Janovice,
tel.: 728 775 536, e-mail: kc.jilji@gmail.com, www.farnostjanovice.cz

**Děkujeme starostům všech obcí, hasičům, hudebníkům,
pěveckým sborům, dobrovolníkům, kostelníkům, zvoníkům,
varhaníkům, fotografům, tanečnicím, výtvarnicím,
studentům, patronům, všem poutníkům a účastníkům...**

CESTA SEDMI KOSTELŮ POKRAČUJE...